

vzprejemati tudi poškodovan denar, če hočejo kaj prodati. On stavi torej predlog: Zbornica naj dela na to, da bode c. kr. deželna blagajnica vzprejemala poškodovane desetice in dvajsetice ter da se le potem odstrani iz prometa.

Gospod zbornični predsednik Josip Kušar omenja, da se je zbornica zaradi tega uže obrnila na visoko c. k. finančno ministerstvo in ker dohajajo enake prošnje, se bode, če se ta prošnja ne usliši, zopet obrnila na visoko c. k. finančno ministerstvo.

Zbornica vzame to izjavo z zadovoljstvom na znanje.

Politične stvari.

Deželni zbor hrvatski.

Dne 26. avgusta t. l. obravnavali ste se dve prav nepomenljivi prošnji, in to ena za, druga zoper združenje občine Banija s Karlovcem. — To priliko izbral si je preveč poznani poslanec David Starčević, zbornico in dragi nam hrvatski narod zopet onečastiti s takim vedenjem in besedovanjem, kakoršnega uže preobilnokrat smo morali obžalovati pri temu poslancu. — Zbornice predsednik Krešić bil mu je zmiraj za petami, ker je uže navajen iz Starčevićevih ust čuvati najsurovejše napade na narodno stranko, na tamošnje vlado in na posamesne poslance. Med drugim je rekel: „Tudi jaz sem mnenja, da nas je ljudstvo sem poslalo za varovanje njegovega prida, pa kje so vaša v to merjajoča dejanja? Nič kot škodo in sramoto ste mu prizadeli. (Viharno nasprotovanje na desnici.) — Sramota je, da me ne pustite govoriti. Jaz le golo resnico govorim, da vi ljudstvo goljufate!“

Na to odtegne mu predsednik, ki ga je uže poprej k redu poklical, besedo. Toda Starčević prej kot slej nadaljuje, predsednik nekaj časa zvoni, pa Starčević tudi zvonjenje preupiva; predsednik mu zopet besedo odtegne, ko pa vse nič ne pomaga, sklone predsednik sejo, pa Starčević še vedno govori. — Po 10 minutah se seja zopet odтвори in predsednik vpraša, jeli kdo želi govoriti, na kar takoj zopet začne Starčević, predsednik pa ga zavrne: „Odtegnil sem Vam besedo, in kar predsednik hrvatskega deželnega zbora izreče, tega ne prekliče. Časti deželnega zbora ne pustim z nogami tepati“. Na to Starčević: „Od kedaj pa Vi govorite o časti, Vi, ki ste magjarski služni. (Nepokojnost.) Zdaj imate celó tujca na čelu“. Predsednik: „Moja dolžnost je, varovati čast deželnega zbora. Za danes nimate tukaj več besede govoriti“. — Ko je dalje še Starčević očital, da je ban le ban večine in madjarov, in ta po deželi in večini jaha, predlaga predsednik, da se Starčević za šest sej izključi, potem nastal je še večji vriš, celó pesti so pele in konečno so morali žandarji iztirati Starčevića.

S takim početjem bolj pristojnim nezavedlemu blaznemu ali hudo vinjenemu, kakor pa ljudskemu zastopniku, osramotil je iz novega ljudski zastopnik hrvatski samega sebe in svoje pristaše v prvi vrsti, omadeževal pa je tudi ves hrvatski narod in je s tem spodkopaval parlamentarično vladanje sploh.

Po pravici obsojajo vsi zmerni in zavedni elementi v Hrvatih tako samomorno početje, enako pa obžalujemo take dogodbe mi Slovenci in drugi avstrijski Slovani, ker se s takimi čini tudi dobro ime Slovanov sploh skruni in nasprotnikom našim orožje v roke posiljuje, da kažejo na nas rekoč: Taki so Slovani in taki se hoté primerjati nam kulturonosnemu nemškemu ali laškemu narodu!

Najrajši bi o takih dogodbah, kakoršne je ravnokar

ponovil glasoviti Starčević, čisto molčali, toda Hrvatje in mi Slovenci smo si v marsičem zeló podobni in akoravno, hvala Bogu, radi priznamo, da surovosti, kakoršno obžalujemo pri Starčeviću in nekaterih njegovih pristaših v našem javnem življenji nikakor ne nahajamo, se pa vendar le dobijo tudi med nami tu in tam posamezni pretiranci, ki ne prikrivajo odobravanja Starčevičega početja ter ga posnemajo vsaj v svoji pisavi. — Samo to nam je bil povod, obširneje govoriti o maločastnem početji Davida Starčevića in svariti svoje rojake: Varujte se, onečastiti tudi ime slovensko z odobravanjem ali celó posnemanjem Starčevičevega početja, ker to je v resnici nesreča, morebiti celó pogin naroda svojega, sovražniki častnega imena slovanskega.

Zabavne stvari.

Noč pred sv. dnevom.

Maloruska povest.

Ruski spisal N. V. Gogolj, preložil L. Podgoriški.

(Dalje.)

„Ne, to bi ne bilo ugodno“ — mislil je kovač — tu nekde gotovo bivajo Zaporožci, ki so jeseni šli skozi Dikanko. Na poti so bili sè Siča, nesli so prošnje carici; rad bi se posvetoval z njimi. „Hoj, satan, zlezi mi v žep in odpelji me k Zaporožcem!“

Hudobec je zmanjšal se tako, da je ta trenotek brezi vsakoršnega truda zlezel kovaču v žep. A Vakula ni utegnil ozreti se, uže je videl, da stoji pred velikim domom, in šel je, sam ni znal, kako, po razsvetljenih stopnicah navzgor, odprl je duri, stopil, v prekrasno sobo in prestrašil se je nekoliko; ali jako se je razbodrilo, ko je bil spoznal Zaporožce, ki so popotovali skozi Dikanko, sedaj pa podloženih nog sedeli na svilenih divanih in najsilnejše kurili tobak.

„Dober večer, slavni gospodje! Bog vam pomози! Kde se vidimo zopet!“ — spregovoril je kovač, stopil bliže in priklonil se do tal.

„Kedo je to?“ — povprašal je eden izmed Zaporožcev, sedeč prav pred kovačem, tovariša, ki je počival daleč od njega. „Ali me ne poznate?“ — vprašal je kovač — „jaz sem Vakula, kovač! Ko ste jeseni popotovali skozi Dikanko, mudili ste se pri nas dva dneva, Bog vam daj zdravje mnogo let! Del sem takrat novo šino na prednje kolo vaše kubitke.“

„Turška sablja!“ — začudil se je Zaporožec — „to je ta kovač, ki tako lepo mala. Zdravstvuj, krajan! Kaj je prineslo te le-sem?“

„Hotel sem malo pogledati to lepo krajino in to prekrasno mesto“ — odgovoril je kovač.

„Žal nam je, krajan“ — opomnil je važno Zaporožec — „ker ne moremo delj časa baviti se s teboj, moramo takoj oditi k carici.“

„Ali k carici? — Oh, bodite tako laskavi, gospodje, vzemite me sè seboj!“

„Ali tebe?“ — povprašal ga je Zaporožec takega obraza, kakoršnega pestuna govori svojemu štiriletnemu gojencu, ki prosi, da bi ga posadila na lepega, na večega konja. „Kaj bodeš delal tam? — Ne, to ni mogoče“ — oglasil se je drug Zaporožec in poresnobil je obraz. „Brate, mi bomo s carico govorili o lastnih potrebah.“

„Vzemite me sè seboj!“ — prosil je dalje kovač. „Prosi tudi ti!“ — šepetnil je hudobcu in s pestjo udaril po žepu.